

Yağmurlu Bir İstanbul Gecesi Ve Ben

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2021

Kefil miydim sahiden o devasa sevgine ve içinde ukdeler kalan akşamların aralıksız çağırdığı bir ses miydim de solduğum ve söndüğüm kadar hiç var olmamışçasına terk edildim...

Hümayunu idi sözcükler hayallerimin: yerle yeksan olmuş çekimser gülümsemeler aşkın arka bahçesine ektiğim.

Bir kuştum kimi zaman: aralıksız seken.

Gözüme inen perde ile yasımın üstünü örttüğüm değildi yalan.

Gönlümde açan binlerce çiçek oysaki ben tektim ve açmadan soldum.

İçimi açtığım şiirler her biri tek içimlik.

Yüreğin kursağında kalan dualarım...

Ölü ya da diri ne fark ederdi ki insan iklimlerin seçiren gözünde?

Manen yıkılmış idi şehirler ve şerh düştüm her birine ayrı ayrı şiirlerle: yıldızımın barışmadığı bir iklimde gittim ve geldim ve nazire ettim asla sahip olamayacağım bir mevsime: hani, hani...

Hani, uyandığında yağın rahmet.

Uyku arasında mimiendiğim şimşek ne de olsa kâbuslarımı yok saydığım ve sınıdığım kadar gerçektir o hicret.

Haşmetli bir rüzgâr baskındı madem.

Sancılı göğün kuruntularına denk düşen kar taneleri.

Kocaman gülümseyen o turuncu güneş:

Ve işte her birini tek mevsime sığırdım ben ve gün içerisinde hem yağdım hem de kurudu dilim damağım bir şiir daha ukde kalacakken içimde yüreğin pervasız estiği kadar rüzgârı sahiplendim ufacak ellerinde yağmurun, yağmur gözlü annem kadar sevecen ve sakindim...

Elbet düşlerimde rastladığım mutluluk.

Ve sadece yazarken ve severken tutuklu kaldığım o ufuk.

Nazenindi yürek.

Nezaket bildiğim her selam ve sevecen bir bakış.

İçime akan ırmaktı beni ihya eden belki de çorak topraklı bir şehirdim ben, coğrafyalarına dünyanın resti çeken ve büyüdüm ben günbegün sektim bir düşten gerçeğe kâbuslarımın çoğunu da öldürmeyi başardım ve işte şahitti Mevla'm: ah, beni çok seven yalnızlığımı sonlandıran ve herkesten fazla muhtaçtım ben içten bir gülüşe ve iklimleri silkelediğim şiirlerden diktiğim o kilim...

Sapır sapır döküldü dizeler:

Dizlerimin bağı çözülürken aralıksız ettiğim dualar.

Bir renksem hangisi?

Bir dua isem kavuşmak sadece Rabbime.

Bir hayalsem ütülemeden sevdiğim ve yaşadığım kadar biliyordum da içimdeki fırtınanın dinmeyeceğini ve hükmeden kader ve razı geldiğim.

Nemli bir günün dinginliği saklıdır an itibari ile içimde.

Ben yine İstanbul oldum bu gece ve saçaklardan akan yağmur ve yağdığı kadar yüreğimin kurak topraklarına ben hepten sevdim aralıksız yağın rahmeti ve sevdalandım ben bir kez hayata dünden gelen bir akım bir heyecan içimde dikişleri sökülen duyguların manivelası ve öz suyum iken camdan içeri giren rüzgâr gerçi ruhum da evim de korunaklı ama ne zaman düşsem bir hayale ne zaman düşsem aşka gelir de bulur beni saklandığım neresi olursa olsun.

Gün uyudu.

Geceye şerh düştüm ansızın.

Yağdığı kadar yağmur, yağmalandığı ne ki yüreğin ömürde saklı o titrek sesinden kaçtığım mazlum yanım ve güçlü olduğum kadar da sakar ve narinim ben hem severken hem yaşarken ve işte kocaman bir es verdiğim ömrün tırnak içindeki hıçkırığı bense baştan sona adımladığım kadar ömrü filizleniyor sözcüklerim neşrinde iklimin.

Patavatsız yüreğimin pedallarına abandıkça hızlanıyor hayat ve ivme kaybeden hayallerim yeniden doğuyor gecenin tenine sokulan her yıldız ayrı seviyorum ve şimşekler çakan göğün müdavimi bir iklimim ben aşkın yoğurduğu özlemin soğuttuğu çekilmez zamanlarda çektiğim çile ile örüyorum ben şiiirlerimi ve saçlarıma yağın karı bir yığıyorum özlem dolu yüreğime elbet büyüyen devasa bir çığ. Bense bir çiy tanesiyim.

Çiğ çiğ yenen meyve gibi acılarımdan meyveler düşüyor kucağıma ve dünyam günbegün büyümekle iştiğal.

Tek zerre olsam da dünyanın gözünde.

Bir başıma yendiğim onca güçlükler.

Yettiğim kadar kendime yetinmiyorum da sevgide.

Umutumun tekeri ise artık kırık değil.

Ummadığım kadar kendimden dokunmak küt küt atan yüreğime ve eşlik eden sözcükler bazen alfabenin ve yirmi dokuz harfin dahi yetmediği.